

Derfor løber jeg

om glæde

Af Carsten Ploug Olsen

Til Gitte med tak for inspirationen

Indledning

Lad det være sagt med det samme: Jeg har et skrøbeligt sind, har diagnosen paranoid skizofreni og mit liv har budt på og byder fortsat på mange kampe og jeg er vel så uperfekt som nogen kan være. Jeg ryger og tager medicin for min lidelse og nærer ingen illusioner om nogensinde at kunne undvære den. Derudover tror jeg på Gud, hvilket i dagens Danmark, sagt lidt spørgefuldt, i sig selv kan være et handicap.

Jeg siger det kun for med det samme at gøre det klart, at jeg ikke foregiver at være noget fantastisk unikum, der har fundet den hellige gral eller de vises sten, og nu kommer med alle svarene og så i øvrigt scorer kassen. Jeg foregiver heller ikke, at dette er vejen til et bedre liv for alle. Men hvis jeg kan glæde og berige andre, måske inspirere nogle, er jeg glad.

Dette er en bog om træning. Jeg skriver den ud fra en basal glæde ved at træne. Jeg løber, cykler og styrketræner – helst hver dag – men det kunne lige så godt være så mange andre måder at træne på. Det velvære som næsten alle der træner fortæller om, enten efter eller også mens man træner er mit brændstof. Og som en læge engang sagde i et tv-program om træning (citeret efter hukommelsen): "Motion er et glimrende lægemiddel – og bivirkningerne er fantastiske."

Jeg har tænkt mig at gøre bogen så åben og intuitiv som muligt uden for mange videnskabelige teorier. Jeg ved lidt om de fysiologiske og mentale fordele ved træning – men det er ikke mit fokuspunkt. Disse fordele er velkendte og veldokumenterede og kan findes andre steder. Dette er først og fremmest en bog om – glæde.

Hovedtanken i min tilgang til træning, som jeg bilder mig ind selv at have fundet på er at træne med kroppen ikke mod den. Forstået på den måde, at træning for mig ikke er en måde at straffe min krop eller mig selv på, men derimod at gøre noget godt for kroppen – noget kroppen elsker og er bygget til. At træne er ikke en sur pligt, selv om det ofte kræver en vis selvovertindelse at komme i gang. Men når man så først er kommet i gang, mærker jeg glæden i kroppen, et velvære, en følelse af at yde noget, ofte det maksimale, og stille og roligt følger sindet og humøret med. Dette kan man opleve både før man tager beslutningen om overhovedet at træne – men også før de enkelte træningspas.

Hvis man foretrækker at træne sammen med andre, kan man udvide denne tanke til, at man ikke nødvendigvis træner for at udkonkurrere andre – men træner med og ikke mod andre. Gøre ting i fællesskab som giver glæde. Være sammen om noget konstruktivt. Og det i sig selv er en glæde. Selv kan jeg både lide at træne sammen med andre og alene. Men det er nok individuelt.

"Motion er et glimrende lægemiddel – og bivirkningerne er fantastiske"? Ja, som vel de fleste ved, så kan motion forebygge mange fysiske og mentale sygdomme – eller lindre dem. Og bivirkningerne? Tja, for eksempel øget selvværd selvtillid, bedre udseende, overskud (træning giver energi, fysisk og mentalt, den tapper ikke energi). Kort sagt: Det er bare om at komme i gang. Eller som de siger i en reklame: Just do it!

I disse år bliver der rykket ved vores opfattelser af, hvem der kan træne, hvordan der kan trænes, hvor gammel man kan være og mange andre ting. Jeg tænker her på, at 70 – årige gennemfører en ironman, ja, jeg har sågar hørt om en på 100, der løber maraton. Og så skulle der vel også være håb for alle os andre...

Udgangspunktet kan være så dårligt det nu kan være – psykiske eller fysiske handicap, begrænsninger osv. At begynde at træne er for langt langt de fleste et positivt livsskridt – et lille eller stort. Ja, jeg vil sige, at jo dårligere udgangspunktet er, jo større er belønningen, fordi det kræver større overvindelse, større arbejde, større kamp. Og jo større er æren. Og belønningen? Ja, det er den dybe glæde ved at yde noget, en trang som ligger dybt i den menneskelige psyke. Sagt med andre ord: Hvis du kun slapper af, slapper du aldrig af. Følelsen af at yde noget betyder også noget for den menneskelige værdighed. Ingen kan lide kun at modtage. Glæden ved at give, en mulig følge af det overskud som fx træning kan give, er dog den største.

Men jeg snakker. Kom nu i gang, Carsten! Ok. Det begyndte sådan:

1. Begyndelsen

Jeg ligger på en tennisbane i Tyrkiet og har smerter. Store smerter. Jeg er sammen med min familie taget derned for at fejre min fars 70 års fødselsdag.

Min skulder er brækket. Men det ved jeg ikke endnu, diagnosen er ikke stillet. Skulderen er gået af led som følge af bruddet. Smerter. Det gør helvedes ondt. Jeg kan ikke rejse mig op, og det ender med, at hotellets læge kører mig op til receptionen i en kørestol, og derfra bliver jeg kørt på hospitalet. Godt at jeg nåede at bestille en rejseforsikring.

På hospitalet er noget af det første der sker, at personalet sikrer sig, at jeg er forsikret. Det er et privathospital. Min kæreste, Gitte, og min far er kørt med derud, og stiller mig spørgsmål om CPR- nummer, forsikringen og andre praktiske og nødvendige ting, som jeg prøver at besvare mellem skrigene.

Da lægen undersøger mig og sætter skulderen på plads, sker der det, at den bliver ved med at gå af led. Og den smerte er den største fysiske smerte jeg har oplevet i mit liv. De tror, at den kun er gået af led, og kan ikke forstå hvorfor det bliver ved med at ske. I smerten oplever jeg et mærkeligt fænomen: Det er som om at det er min krop, der skrider, mens sindet ser det hele udefra – på en måde udenfor smerten. Jeg kan ikke forklare det. Måske en slags mental fortrængning. Jeg – eller rettere min krop – brøler af smerte – igen og igen og igen og...

1. Genoptræning

Det ender med at jeg – betalt af mit forsikringssselskab – bliver sendt med almindeligt rutefly til Danmark for videre behandling. Jeg får på turen følgeskab af en sympatisk, kvindelig læge for det tilfælde, at skulderen skal gå af led igen i flyet. Hun kan håndtere den slags professionelt.

Så der sidder jeg i flyet, med armen bundet ind, og tænker hvad der mon nu skal ske. Og frygter smerten, at den skal komme igen. At skulderen skal gå af led igen.

I Danmark som vi kommer til midt om natten kører lægen og jeg – med taxa (fint skal det være) – til Odense Universitets Hospital, hvor den vagthavende læge efter en kort undersøgelse sender mig hjem. Diagnosen og dermed behandlingen er stadig ikke stillet og bestemt.

Nå, dette er jo en fortælling om glæde, så jeg vil spare læseren for sure opstød om mangler og svigt i det danske sundhedsvæsen, og skynde mig tilbage til glæden. Men kort: Diagnosen bliver senere stillet – brækket skulder – og jeg bliver opereret, får armen i en speciel slynge og er en helt med en arm og udsigt til en 6 uger lang vandring med slyngen – i bidende kulde, sne og sandaler, da jeg ikke kan binde mine sko selv.

Men glæden? Hvor er den? Jo, den begynder, da jeg begynder at genoptræne efter bruddet og operationen. For første gang i mit liv føler jeg en glæde ved at træne. Tidligere har det netop kun været en sur pligt, hårdt og irriterende – måske fordi jeg var så overvægtig pga af sygdommen (skizofrenien) og medicinen imod den.

Det jeg hidtil mest havde prøvet af træning var fodbold og løb. Men med 120 kg er det sin sag at føle noget som helst

glædeligt ved at springe, løbe og hvad jeg nu ellers forsøgte mig med men aldrig kunne holde ved.

Vendepunktet kommer da jeg prøver en ikke-vægtbærende motionsform – cykling – inspireret af min kæreste, Gitte. Det går meget bedre. Tidligere har jeg også haft nogle ubehagelige symptomer – mentale – ved træning – som om mine tanker kogte over ved anstrengelsen – som en gryde kartofler, der koger ukontrollabelt over.

Jeg køber en motionscykel og starter forsigtigt. 15 minutter i jævnt tempo. Og jeg kan lide det. Jeg finder ud af, at hvis jeg træner om morgenen, kommer de ubehagelige symptomer aldrig. So that´s the way to do it, my friend.

Ret hurtigt øger jeg tiden og tempoet for træningen. Det bliver bedre og bedre. Jo længere og jo hurtigere jeg cykler, jo bedre. Samtidig er træningen en pause fra den psykiske lidelse. Et pusterum. Måske fordi det flytter fokus fra den psykiske smerte.

Og jeg prøver forsigtigt med løb også + styrketræning. Også det går fint efter at jeg har tabt mig nogle kilo af cykeltræningen. Det føles godt – både under og efter træningen – lidt som god sex. Jeg er i gang. Men jeg er klar over, at det heller ikke skal overdrives. Man hører jo beretninger om decideret træningsafhængighed eller – narkomani. Dét ønsker jeg ikke. En afhængighed må være nok – smøgerne. Ja ja, vis mig en der er perfekt, og jeg skal vise dig et menneske, der bedrager sig selv.

Et års tid efter at jeg er begyndt at træne seriøst, får jeg målt min lungekapacitet. Den siger 107%. Eller at mine lunger er som en 34 årigs. Jeg er da 46. Det er da trods alt noget...

2. Løb som proces

Jeg har ikke noget specifikt mål for træningen. Mål forstået som en eller anden drømmedistance eller et eller andet officielt løb, jeg gerne vil gennemføre. Jeg har ikke andet mål end selve det at løbe og cykle, og den glæde der næsten altid følger med. Efterhånden lærer man sin krops grænser at kende. I starten drømte jeg om at kunne løbe 5 km – og syntes at det forekom næsten uopnåeligt. Siden har jeg været oppe omkring ½ maraton og derover – men så reagerer min krop med skader. Så jeg afpasser træningen efter hvad kroppen kan klare. Det er igen det med at træne med og ikke mod kroppen.

Jeg løber ikke fra noget, fra alt det tunge og ulykkelige i livet. Det kan man ikke. Jeg flygter ikke. Jeg løber hen imod noget – det gode, glæden, Gud. Jeg løber og cykler som en måde at overvinde det mørke, tunge og ulykkelige. Det mørke i livet findes også – jeg har kendt til angst og knugende lidelse – været steder mentalt, et mørke, hvor Gud ikke findes.

Tror man. Jeg kommer igen til at tænke på en lignelse, som jeg har citeret et andet sted i mit forfatterskab, nemlig lignelsen "Fodspor": En mand går hen ad en strand med Gud. Manden kommer ud i svære prøvelser og lidelser, men kommer over det. Han går tilbage til der hvor han var da han led, og ser kun ét sæt fodspor. Han anklager Gud og råber: "Hvor var du henne, da jeg led; for jeg ser kun ét sæt fodspor!" Og Gud svarer: "Det var da jeg bar dig".

Så Gud er måske også der, hvor det gør allermost ondt. Men også hvor livet er lykkeligst. I de sublime øjeblikke. Som fx når man tømmer sig helt på en løbetur. Det kan ikke forklares. Som med alle de bedste ting i livet er det uforklarligt – en gåde; hvem kan fx forklare videnskabeligt hvad kærlighed er? Alligevel kender alle den. Håber jeg da.

Heller ikke nu er mit liv uden lidelser. Men indstillingen er ændret i forhold til tidligere. Eller som et gammelt mundheld siger: Det er ikke hvordan man har det, men hvordan man ta´r det. Træningen, løbet er en måde at kæmpe på. En del af livet. Identiteten. Hvis jeg satte mig for at gennemføre fx en fuld maraton er risikoen, at jeg så – hvis jeg gennemførte det – bagefter ville tænke: Hvad nu? Målet er nået. Og så stoppe.

I stedet holder jeg målet uvist. Og nyder selve processen, som jeg tænker mig bliver livslang. Træning hele livet. Og husker med taknemmelighed den 70 årige ironman eller den 100 årige maratonpioner. Jeg nyder at løbe i roligt tempo,

men også at fyre den af og tømme mig helt. Erfaringen fra løbet og med at anstrenge sig og holde ud kan bruges i andre livssammenhænge. Det kan bruges til at holde ud – aldrig give op – også når livet er svært. I løb som i liv – når det er hårdt - kan det af og til være godt at dele løbet eller dagen op i mindre, mere overskuelige dele i tankerne; lige den næste km, lige de næste 5 minutter, lige et skridt mere. Bare ét.

3. Et eksempel

Denne dag, en forårsdag, starter tidligt som sædvanlig. Jeg er udpræget A-menneske. Det første jeg gør er at gå på toilettet og tisse og børste tænder. Og så – dagens første smøg. Så laver jeg kaffe. Gitte sover stadig. Morgenen er stille, her er fred. Jeg har planlagt i dag at løbe et par timer, og regner med ca 21 km, altså ½ maraton.

Jeg vil løbe det første stykke i kendt terræn og så søge ud i det uvisse. Det er noget jeg arbejder bevidst med – at træne i at kunne træffe beslutninger – om vej og rute – også når jeg er presset. Det er overskyet men ikke koldt. Jeg mærker glæden lige så stille, som et løfte, en forventning.

Så står Gitte op. Vi snakker ikke så meget om morgenen, nyder bare hinandens selskab. Hun får også en kop kaffe. Vi har været kærestere i mange år. Vi er ikke gift – det er vi enige om er overflødigt. Vi har ingen børn. For en del år siden, da vi mødtes, lod jeg mig sterilisere for at undgå risikoen for at give den psykiske lidelse videre i arv. Risikoen er statistisk 50% da vi begge er psykisk lidende – alt for højt til at kunne forsvares. Og også det er vi enige om.

Da jeg tager mit løbetøj på, bliver glæden stærkere. Det er som om kroppen husker hvad det betyder. Og den lille mentale selvovervindelse ved at gå i gang med træningen er snart overstået. Jeg siger farvel til Gitte, hun ønsker god tur, og jeg går ud for at varme op. Opvarmningen består i lette strækøvelser. Jeg er klar.

De første minutter er som regel de hårdeste. Teoretisk er det fordi kroppen arbejder anaerobt de første få minutter indtil hjerte og lunger kommer i gang og får pumpet ilt ud til musklerne. Men da de er tilbagelagt, føler jeg spændstigheden og styrken i min krop. Jeg løber ud ad Nyborgvej, ned ad bakken, gennem tunnelen og op ad den næste bakke og ud hvor der ikke er så meget trafik, ud mod Over Holluf og Fraugde. Det tegner til at blive en god tur. Musklerne arbejder støt, åndedrættet afslappet. Turen op ad bakken sætter pulsen og åndedrættet op. Jeg mærker så småt sveden begynde at løbe. Det er perfekt.

Jeg løber gennem villakvarteret og ud i det øde industriområde. Op ad en ny bakke og op til Nørrebro Runddel hvor det ukendte, eventyret starter. Jeg er nødt til at finde en vej i dette ukendte område. Jeg beslutter at løbe til venstre omkring bebyggelsen og kommer hurtigt ud på en sti jeg ikke kender. Jeg følger den og tænker at jeg vil se hvad der sker.

Jeg har løbet knap en time. Jeg har stadig masser af overskud i kroppen. Jeg lægger nøje mærke til vejen for at kunne finde tilbage igen. Også det, koncentration under pres, er god mental træning. Da jeg runder en time, vender jeg om. Igen må jeg koncentrere mig for at finde vejen tilbage, og det lykkes. Snart kommer jeg igen ud i det kendte terræn. Forbi Liljehuset og ned ad bakken, ud i industriområdet, op over broen og tilbage gennem villakvarteret.

Det begynder for alvor at blive hårdt. Pulsen er maks, åndedrættet lige så. Jeg møder en anden løber, der ser let og ubesværet ud, og jeg har ikke overskud til at hilse, hvad vi løbere ellers ofte gør når vi møder hinanden på ruterne. Og der er stadig langt igen. I tankerne siger jeg til mig selv, at jeg lige vil op til Nyborgvej igen inden jeg beslutter om jeg skal ned at gå lidt. Lige den næste km, lige et skridt til. Bare ét.

Da jeg når Nyborgvej beslutter jeg at fortsætte løbet. Ned ad bakken, op ad den sidste. Jeg er over min grænse nu. Men jeg fortsætter. Jeg vil. Bare lidt endnu. Bare lige lidt. Det sidste stykke er jeg helt tom for kræfter. Helt tømt. Jeg giver det sidste jeg har, giver alt, hvad jeg har i mig – og så er jeg i mål. Jubel. Da pulsen langsomt bliver rolig igen, føler jeg mig som forklaret. Jeg klarede det. Overvandt smerten. Og nu kan jeg hvile. Jeg går op i lejligheden, hvor Gitte venter. Hun smiler og spørger hvordan turen gik. "Fint, men hårdt" svarer jeg. Og så er jeg klar til dagen.

4. Restitution

Hvis ikke man får restitueret ordentligt, hvilet ud mellem træningspassene, både gennem søvn og hviledage, er der en reel risiko for at komme i overtræning. Og træner man for meget er der risiko for at udvikle et nedbrydende misbrug eller afhængighed af træning, hvor træning altså bliver nedbrydende, fysisk og psykisk, i stedet for opbyggende. Jeg må nok indrømme, at jeg har en snert af det, men jeg tvinger mig selv til at holde pauser, hviledage.

Der er andre farer forbundet med træning. Fx kan man blive så fokuseret på vægt at det bliver en besættelse at opnå væggtab. Personligt har jeg tabt en 20-25 kilo siden jeg begyndte at træne, men er klar over faren, og vil helst ikke længere ned i vægt end de omkring 98 kilo jeg vejer i dag. Jeg måler 1, 96 m så vægten er ok.

Igen er det indstillingen der er vigtig. I stedet for at få dårlig samvittighed over at holde en hviledag eller to om ugen, siger jeg til mig selv, at det er ærligt fortjent. At jeg yder det jeg skal. At det er godt nok, bedre end konstant at knokle derudaf og køre sig selv i sænk fysisk og psykisk. Det er også en måde at drage omsorg for sig selv. Også hvile er nødvendig.

5. Variation

Udover løb, cykling og styrketræning går jeg til træning på en skole for sindslidende, Lilleskole for Voksne i Odense. Jeg kan godt lide på denne måde at variere træningen. Min træner på skolen er dygtig til også at variere træningen, som er tilpas hård og individuelt tilpasset os elever. Vi laver styrketræning og gymnastik, og når vejret er til det går vi ud i naturen og træner der, som regel i smukke, grønne områder. Nogle gange improviserer hun og er i det hele taget undersøgende omkring fysisk udfoldelse. Det giver god inspiration også til træningen derhjemme, hvor jeg laver en del af de øvelser, jeg har lært på skolen.

Noget af det bedste vi laver på skolen er efter min mening cirkeltræning og træning med håndvægte. Cirkeltræning vil sige, at man laver forskellige øvelser fx af 1 minuts varighed til hver, og så gentager de 8-10 øvelser et antal gange med korte intervaller imellem. Det er hårdt, men i træning som i livet hænger smerte og glæde sammen. Smerten, hvad enten den er fysisk eller psykisk, er som en skygge, en dybde, der fremhæver det smukke i livet, som skyggen giver skønhed og dybde i et maleri. Smerten eller angsten eller depressionen eller psykosen er som en lille djævel, der graver afgrunde i sindet. Hvad denne lille djævel imidlertid ikke ved er, at han dermed også graver ud til lykkens fundament. Jo dybere han graver, jo stærkere og mere solidt bliver fundamentet, og jo smukkere bliver det hus du kan bygge på det.

Hemmeligheden er indstilling og stålsat vilje til retningen. Og skulle du miste orienteringen og alt bliver så mørkt, at fornemmelsen for retningen forsvinder, tager andre, måske Gud, over. Universet er grundlæggende godt. Hvis du kender disse afgrunde, disse dybe zoner i livet, kan du være heldig selv at kunne tænde et lys for andre i mørket. Men det kræver at du har været der.

Det der er, det er, det kan man ikke ændre på, men man kan ændre den måde, man forholder sig til tingene, også de svære. Og der er en glæde når musklerne syrer, fx ved træning med håndvægte, og man yder det maksimale. Så føler man en værdighed, at man er noget værd, fordi man yder. Og det giver disse sublime øjeblikke, hvor universet smiler, indre, stille, velsignet.

6. Grænser der flyttes

For ikke så længe siden blev jeg tilbudt et job som frivillig løbeinstruktør på Lilleskolen. Det var lidt grænseoverskridende, da jeg længe bortset fra noget ligeledes frivilligt lejlighedsvist arbejde for et forlag, har stået uden

for arbejdsmarkedet på grund af skizofrenien. Grænseoverskridende, ja, men på den gode måde. Jeg takkede ja og som led i jobbet har jeg modtaget teoretisk undervisning om træningsfysiologi og andre aspekter ved træning.

Jeg opfatter tilbuddet som et fornemt udtryk for det man i Recovery bevægelsen (som handler om at komme sig efter alvorlig psykisk lidelse) kalder empowerment. Eller med et godt dansk udtryk: At vokse med opgaven. I det hele taget vil jeg sige, at vi elever på skolen bliver mødt med en holdning som jeg kun kan beskrive som en form for kærlighed. Lærerne investerer noget af sig selv, ikke kun fagligt men også menneskeligt, i jobbet, og vi elever er også gode til at støtte hinanden når det er svært. At holde fokus på det positive og acceptere hinanden som vi er. Jeg har altid følt mig godt tilpas blandt andre sindslidende. Jeg oplever at hverken lærere eller elever menneskeligt set gemmer sig bag en titel eller en diagnose. Man er til stede.

Tænk engang at kunne bruges til noget. At få lov at yde, være med. Ikke bare at være skøre Carsten, men menneske. Det er en af mine bedste oplevelser.

7. Gitte

Da jeg i sin tid mødte Gitte, havde jeg en klar og sikker fornemmelse af at komme hjem. Jeg følte mig fuldkommen tryk hos hende, intet præstationspres, kærlighed. Jeg følte mig også rigtig godt modtaget af hendes familie. Vi har som sagt været kærestere længe, og sammen med et andet langvarigt venskab er det det jeg egentlig er gladest for i mit liv. At begge forhold har varet så længe betyder vel så meget som at jeg ikke gør alting forkert. Igen: Jeg kan bruges til noget.

Gitte træner også. Vi er begge fightere. Gitte lider blandt andet af det en anden sindslidende i et tv-program kaldte morgenvåde. Morgenerne er slemme for hende. Når hun fortæller om sine dybeste depressioner er det som om mit hjerte skal bryde. At tænke på hende og al den smerte hun har haft knuser mig. Men at se hende som hun er i dag fylder mig med dyb respekt. Smuk, klog, levende. Vi har begge overlevet. Af en eller anden uforklarlig grund hører vi sammen. Det er så rigtigt at vi er sammen. Det er som om at det ikke kan være anderledes. Jeg har nogle gange forsøgt at bryde ud, når smerten blev for stor og vanviddet pressede på, men vi har altid fundet tilbage sammen igen. Det der egentlig er mellem os er dog så sart og samtidig så stærkt og gådefuldt, at det hører hjemme i skønlitteraturen – og ikke i en bog om glæde – selv om det er den største.

8. Evigheden

Man siger at vi ikke kan tage noget med os når vi dør. At vi fødes nøgne og dør nøgne. At lommerne er tomme når vi tager herfra. Det er ikke sandt. Nok kan vi ikke tage penge med os, men det vi formår at samle i hjertet, og kun det, tager vi med.

At træne, løbe, cykle, spille fodbold eller hvad man nu gør og har lyst til, kan være en livsform. Det kan være en vej til et bedre liv uanset udgangspunktet, et lille skridt på vejen, vejen som ingen kender før den er tilbagelagt. Det kan også være et middel til større fysisk og mentalt overskud, så man bedre formår at give og modtage det, livet egentlig handler om, kærlighed.

Hvis jeg her har formået at inspirere andre, glæde nogle og videreformidle en simpel glæde ved livet, så er målet med bogen nået. Men nu er der en motionscykel der venter på mig. Og om lidt kommer Gitte hjem fra en motionstur. Og så er det som om, at jeg alligevel ved, hvad det hele drejer sig om. Hvis du der læser dette, nu føler trang til at snøre løbeskoene, tage fodboldstøvlerne på eller pakke ketcheren ned i tasken og tage af sted vil jeg bare sige: God tur!

Efterskrift

Da jeg fik ideen til denne bog, var det min plan at skrive et længere værk som kunne udkomme som en egentlig, trykt bog. Men som sædvanlig – kan jeg vist rolig sige – blev resultatet et andet. Et langt kortere format. Derfor vælger jeg at

lægge den på nettet, så alle frit og gratis kan læse den. Drømmen om at leve af mit forfatterskab er en ungdomsdrøm som jeg ikke har mere. Min skrivestil eller – om man vil – mit talent er et andet. Mine tekster er altid korte, og her er nettet perfekt som udgivelsesform, så det er ok.